

[Alsing Andersen.]

Nationers sikkerhedsråd, er spørgsmålets behandling trådt ind i en ny fase. Hvilken gang sagen vil få i sikkerhedsrådet, vil det ikke være muligt for nogen at udtale sig bestemt om i dette øjeblik. Så meget kan man dog sige, at det med den forretningsorden og med de afstemningsregler, der gælder for sikkerhedsrådet, ikke vil være muligt at gennemføre nogen vedtagelse, der er præget af ensidige synspunkter. For at nå et resultat må man komme hinanden i møde. Der er derfor nu ved Englands og Frankrigs initiativ skabt et nyt grundlag for virkelige forhandlinger om sagens realitet.

Inden jeg slutter, vil jeg på mit partis vegne tilføje, at vi ingenlunde savner forståelse for de meget store økonomiske opgaver, som både den ægyptiske regering og regeringerne i mange andre lande i forskellige dele af verden må søge at løse for at højne livsvilkårene for deres befolkninger. Vi mener også, vi har lov til i al stilfærdighed at pege på den aktive indsats, som Danmark har øvet for disse spørgsmåls løsning gennem internationalt samarbejde i De Forenede Nationer. Det er imidlertid en fast overbevisning, at løsningen af disse vældige økonomiske og tekniske problemer i de pågældende lande ikke kan fremmes i en verden, der præges af gensidig mistillid, for ikke at sige fjendtlighed. Disse opgavers løsning forudsætter ubetinget et internationalt samarbejde først og fremmest gennem De Forenede Nationer, og et sådant samarbejde kan kun tilvejebringes og kan kun give resultater, dersom der hersker ro og gensidig tillid ikke alene på det politiske område, men først og fremmest på det finansielle og det økonomiske område her i verden. Derfor må det oprigtigt håbes, at alle parter nu med god vilje benytter sig af den mulighed, der er givet til under De Forenede Nationers ledelse at nå frem til en holdbar løsning af både de politiske og de økonomiske problemer, der knytter sig til Suezkanalen.

Ingen kan vide, hvilken form for forhandlinger man vil finde frem til under de forestående drøftelser i De Forenede Nationer. Danmark må imidlertid som en søfarende nation, der i så høj grad benytter Suezkanalen til sin handel og sine forsyninger, være interesseret i sammen med andre

søfarende nationer at varetage brugernes interesser på bedst mulig måde. Således som brugerforbundets formål nu er formuleret i de foreliggende dokumenter og kommenteret af den højtærede stats- og udenrigsminister, der fremhævede, at der her var tale om et samarbejdsorgan, der ikke betyder nogen trusel mod nogen, finder mit parti det rigtigt, at folketinget tager positiv stilling til den foreslåede organisation af Suezkanalens brugere.

Inden jeg forlader talerstolen, er det min opgave at meddele, at de fem partier, der har taget initiativet til denne forespørgselsdebat, er blevet enige om at søge forhandlingen afsluttet med vedtagelse af et forslag om overgang til næste sag på dagsordenen. Jeg skal derfor tillade mig på de pågældende ordføreres vegne — det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s, det ærede medlem hr. Viggo Starckes — og på egne vegne at fremsætte følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget tager stats- og udenrigsministerens redegørelse til efterretning og godkender, at Danmark tiltræder den på den 2. Londonkonference om Suezkanalspørgsmålet udarbejdede deklARATION om oprettelse af en sammenslutning af brugere af Suezkanalen, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Thorkil Kristensen: Også jeg takker den højtærede stats- og udenrigsminister for den udførlige og grundige redegørelse, som er givet tinget for udviklingen og den nuværende stilling i den betydningsfulde sag, vi drøfter.

Udgangspunktet var den pludselige og uvarslede erklæring fra Ægyptens præsident om nationalisering af Suezkanalen. Jeg skal ikke her optage nogen diskussion om den juridiske karakter af denne handling. Det fremgår af den højtærede stats- og udenrigsministers redegørelse, at efter svensk og dansk juridisk vurdering må man nær-